

Magasin

for

Natur- og Hjemmekundskab.

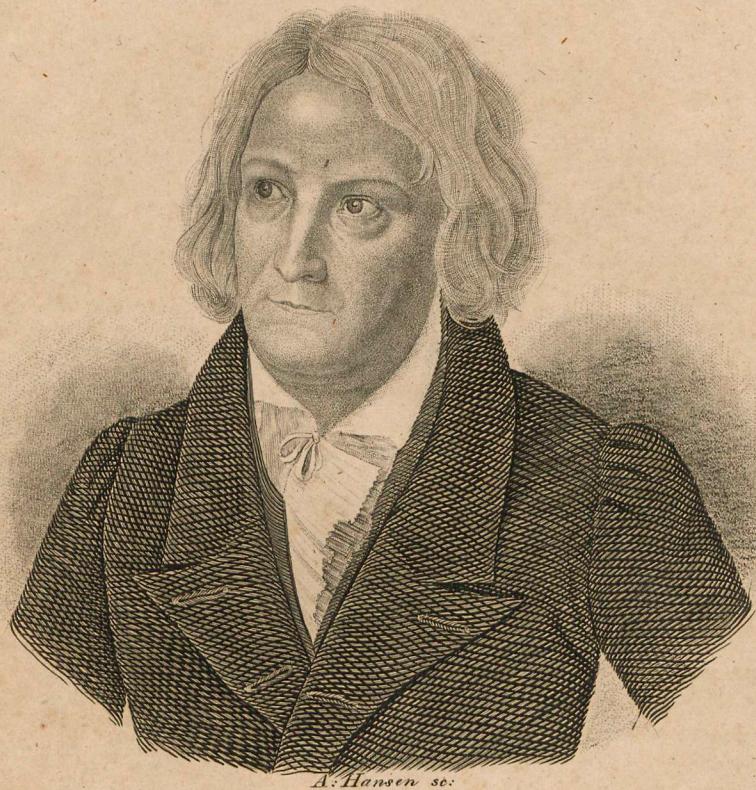
Nedigeret af
J. P. Bottiger.

Kobberne stukne af
A. Hansen.

Udgivet og forlagt af G. Lorenzen.

Onsdagen den 8de Mai.

A. Hansen sc.

THORWALDSEN.

Indhold: Thorvaldsen (med Portrait.) Cromwell (Fortsættelse.) George Washington (Fortsættelse.)

Thorvaldsen.

(Med Portrait.*)

Danmarks verdensberømte, saa nylig
hedengangne, store Kunstner, Billedhuggeren

*.) Da dette Portrait vil blive udført betydeligt større end det sædvanligt er tilfældet med dem, der følge med Magasinet, er det denne Gang ikke blevet alles færdigt, hvilket Bladets andre Abonnenter bedes undskyde; derimod leveres denne Gang det til Nr. 8 hørende Portrait, med hvilket Nr. igjen Thorvaldsens vil følge.

Bertel Thorvaldsen, blev født København den 19 November 1770. Hans Fader hed Gottskalk Thorvaldsen og var Billedskærer ved Holmen, hans Mor Karen Grønlund og var en Præstsdatter fra Jylland. Bedstefaderen, Thorvald Gottskalksen, var Prost i Mylaby ved Skagafford paa Island. Familiens Slægtregister fører op indtil den norske Konge Harald Hildetand.

Paa hans Opdragelse og først aandelige Udvikling blev der ikke anvendt Meget, da Forældrenes Evner kun var ringe og Skolevæsenet dengang kun stod paa en daarrlig fod. I sit ellevte Aar blev han indsat i Academiet Skole, da han alt tidlig yttrede gode Anlag til Tegning og det her kunde ske uden Betaling. Her gjorde han og

hurtig god Fremgang, til stor Glæde for Faderen, hvis Ønske ikke gik høiere end at hans Søn engang i Tiden kunde komme saavidt, at han kunde blive ham en Medhjælper i hans Haandtering. Men han overgik snart sin Fader og var endnu kun en Dreng, da han oftere listede sig til, naar han havde bragt den Gamle Mad ind paa Holmen, ham uafvindende, at rette paa Arbejdet.

I Academiets Skoler undervistes han iblandt de andre Dreng i en Tid af sex Aar, forend man her begyndte at legge Mærke til ham. Da vandt han i Aaret 1787 den mindre Solymedaille, og hans Navn blev sat i Avisen, som det endnu ikke. Paa samme Tid gift han hos Proost Høy er ved Holmens Kirke for at forberedes til Confirmation; men her har han neppe indlagt sig nogen Besommelse, thi i Henseende til anden Undervisning var han desv. verre meget forsømt. Formodentlig for at benytte Exempllet til at opmuntre ham til større Flid, spurgte Proosten ham en Dag, om det maa-
fæce var hans Broder, som havde vundet Akademiets Solymedaille. Men, da han hertil svarede, at det var ham selv, overgik der ham en Ere, som han aldrig senere kunde glemme, idet Proosten satte ham overst mellem Drengene og kaldte ham fra den Dag af bestandig: Monsieur Thorvaldsen!

Om hans Drengear veed man isvrigt Intet; kun tilføie Alle, som have kendt ham paa denne Tid, at han var en snukt, lys-
haaret Dreng, af et indtagende Væsen.

To Aar efterat han havde vundet den lille Solymedaille vandt han den store, og en af Professorerne ved Academiet, Historiemaleren A b i l d g a a r d, gav sig nu al Flid for at opdrage ham til Kunsten, medens Faderen, som blot ønskede sig en Medhjælper, meente, at han nu vel havde lært nok, og vilde hellst tage ham bort derfra. Men til

Lykke vidste Sonnen at dele sig imellem Kunsten og den Biscaud, han var sin Fader skyldig, og Alt som Omstændighederne fordrede det, træf man ham i denne Tid bestjæf-
tigt snart med at skære Ornamenter i Træ og hugge i Steen, snart med at modellere Basrelieffer og tegne Portraiter. Endnu havdes fra den Tid en Uhrfasse af Træ, hvis Ornamenter ere af ham, og iblandt de Ar-
bejder, Faderen udforde ved hans Hjælp, nævnes det kongelige Baaben over Indgangen til Hof-Apotheket paa store Købmagergade og de 4 Løver i Runddelen foran Frederiks-
berg-Have.

Omrent i tre Aar hengik hans Liv un-
der saadanne Bestrebeler. Til god Lykke havde han paa denne Tid nogle Venner iblandt de yngre Kunstnere, som ikke alene dres ham videre frem i Kunsten, men i hvis Omgang han sit nogen Anvisning til at lese gode Bøger, som kunde befordre hans øvrige Dan-
nelse. Han var nu blevet 20 Aar gammel, da hans Venner, der, bedre end han selv, vidste, hvor dygtig han var, og som ved de-
res Sammenkomster ofte havde seet, med hvilken Snildhed han kunde danne alstens Billeder, trængte ind paa ham, for at bevæge ham til at forjage den Frygt, han følte, og uden Engstelighed at indfille sig til Con-
currencen om den lille Guldmedaille i den Kunst, han især havde lagt sig efter, nemlig Billedhuggerkunsten. Dette lykkedes dem ogsaa, men nær var det dog blevet til Intet. Thi da han den 1ste Juni 1791 allerede havde modtaget Opgaven „Heliodus's Ud-
tagelse af Templet“ (efter Maccab. 2 Bog 3 Cap. 25 og 26 Vers), og var blevet indslukket i et lille Kammer, som han ikke maatte for-
lade, forend han havde udført Skizzen, blev han saa betagen af Frygt for ikke at findes døelig nok, at han listede sig bort ad en Bag-
trappe. Men helbørligt stodte han paa en

af Professorerne, Preissler den E l-
d e, som ved sin Formaning sat ham til at
vende tilbage. Høit udarbeidede nu sin
Skizze og efterat denne var blevet udført,
blev Medaillen ham tillændt, ved hvilken Leis-
lighed han og vandt en mægtig Beskytter i
Statsministeren, den ædle Grev Newent-
low, som i de følgende Aar tog sig af ham
og forstiffede ham Øvelse og Erhverv.

To Aar derefter fulde han nu atter stille
sig til Prøve for at vinde den store Guldme-
daille, og denne Gang gjorde han det uden
Frygt og udførte derefter et Basrelief, fore-
stillinge: „Petrus, heldbredende en Bær-
brudten ved Templets Dør,“ efter Apostel-
nes Gjerninger 3 Cap. 6 Vers. Ogsaa denne
Gang vandt han Prisen og sit derved Ad-
komst til at nyde Reisepenge i tre Aar. Men
eftersom man dog ansaae det for gavnligere
for ham, om denne Reise endnu blev udsat
i nogle Aar, for at han imidlertid kunde bøde
paa, hvad han havde tabt ved en mindre
god Skolegang, saa gav man ham imid-
tid en aarlig Understøttelse. Denne Leilighed
blev af ham godt benyttet, og paa sam-
me Tid han under sine Jevnliges Beled-
ning og ved deres Omgang indhentede en-
deel af det Forsomte, var han tilige driftig
i sin Kunst. Grev Newentlow hjalp
ham, som sagt, og A b i l d g a a r d, som
for nærvantes, benyttede hans Antæg og Flid
ved Istandsættelsen og Udziringen af Arve-
prinds Frederiks Palais paa Amalienborg. Der bærer endnu Trappegangen
og nogle Sale Bidne om ham.

(Fortsettes.)

Cromwell.

(Fortsetelse.)

Allerede nogle Uger tidligere end For-
samlingen i Ware sandt Sted var Earl
flygtet fra Hamptoncourt og havde
begivet sig til Den Wight, idet Haab her
langt roligere at kunne underhandle med
Parlamentet. Her blev han og modtagen
med stor Erbødighed af den til Dens Gou-
verneur kort i Vorvejen udnævnte Oberst
H a m m o n d, en Fetter til Cromwell,
men lod sig atter her ved sin Stivsindethed
og Mangel paa et klart Overblik over sin
hoist vanskelige Stilling forlede til Skridt,
der omfider medførte hans Undergang. I
det glade og faste Haab, at Skotterne, til
Gunst for hvilke han havde understrevet en
hemmelig Overenskomst, hvorved han havde
givet efter for deres Fordringer med Hensyn
til Kirken, dog fun som et Forsøg paa tre
Aar — en Halsked, der især stodte Mange
fra ham —, snart vilde bringe ham Hjælp,
forkastede han uden videre fire Biller, som
Parlamentet den 11te December 1647 fore-
lagde ham, som Betingelsen for alle videre
Forhandlinger om en Udsioning. Men her-
med var og enhver Betenkelsighed ryddet af
Beien, der muligen endnu havde holdt det
revolutionære Partie fra tydeligt at udtale
det Maal, hvorhen det nærmest sigtede. Ved
Mortagelsen af Kongens Svar raabte Sir
T h o m a s W r o t h: „Bedlam er for Af-
findige, Tower for Kongerne. Jeg forestaaer
at sætte Kongen i et strengt Fængsel, anlæge
ham og ordne Riget uden ham.“ Treton
vedblev: „Bed at forkaste vores sidste Forslag
har Earl negtet sit Folk Beskyttelse og Sik-
kerhed, derfor er dette ham ikke heller længere
Lydighed skyldigt.“ Derpaa reiste Crom-
well sig og sagde: „Timen er kommen,